

[Fritze Teisen.]

røre ved. Ja, det er den logiske Konsekvens af den højtærede Indenrigsministers Udtalelser. Jeg ser ikke rettere end, at det er det enkelte Partis Pligt, naar det kommer til Erkendelse af, at et eller andet i en Lov halter eller ikke er rigtigt, da straks at fremkomme med Forslag til de Ændringer, som det maatte ønske, selv om Loven er vedtaget nok saa enstemmigt. Og det var netop det, der skete i 1928, da man ændrede Reglerne om, hvor procentvis stor en Del af Skatten der skulde være indbetalt, for at vedkommende kunde beholde sin kommunale Valgret. Man var fra forskellige Sider enig om, at det, der var vedtaget i 1924, ikke var rationelt og ikke var saaledes, som man maatte ønske det, naar Kommunerne skulde styres fornuftigt. Derfor foretog man en Lovændring i 1928, og jeg ser ikke, at der siden 1928 er sket noget, som kan begrunde, at man nu skulde gaa til en Ændring af det, der den Gang vedtoges. Det er derfor i Virkeligheden politiske Betragtninger, som ligger bagved det foreliggende Lovforslag, det er rent politiske Formaal, man vil fremme ved nu paa ny at foreslaa Loven ændret, og det er der efter min Mening ingen Grund for mit Parti til at gaa med til.

Der kan muligvis i de Udtalelser, som det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) fremsatte, være Ting, som vi bør tage under Overvejelse; det er muligt, at der er enkelte tekniske Spørgsmaal, hvis Rækkevidde man i 1924 ikke kunde overse, og som der er Grund til at rette noget paa, navnlig fordi Københavns Skattelov og Formen for Skatternes Indbetaling er ændret siden den Tid. Og da vil vi selvfølgelig være rede til at deltage i Forhandlingen herom. Men jeg tror ikke, at vi efter de Oplysninger, der hidtil har foreligget, vil finde nogen Anledning til at ændre det principielle Standpunkt, vi hidtil har haft paa dette Omraade. Jeg ser heller ikke, at der ude omkring er foregaaet noget, som under nogenlunde normale Tilstande — og det er dog derom, man lovgiver, dette er ikke en Kriselov — giver Anledning til en Ændring af Loven. Hvis man derimod skulde ønske saglige eller rent tekniske Ændringer af mindre væsentlig Betydning, som ikke ændrer Principperne i Loven, vil man finde os rede til Forhandling naar som helst, men saa længe vi ikke har andre Oplysninger end dem, der i Øjeblikket foreligger, maa jeg fraraade mit Parti at gaa ind for det foreliggende Lovforslag. Det er muligt, at der senere kan fremkomme andre Oplysninger, det skal jeg ikke kunne sige, men paa

det foreliggende Grundlag vil vi ikke kunne stemme for Lovforslaget.

Veistrup: Under Forhandlingen i 1928 om en Indskrænkning af Valgrets betingelserne modsatte mit Parti sig saa stærkt, som det var muligt, at Lovforslaget blev gennemført. Vi gjorde det ud fra den Betragtning, at det drejede sig om en urimelig Indskrænkning af de kommunale Raads Bemyndigelse til at eftergive Kommunens Beboere en Del af den Skat, som de havde vanskeligt ved at fremskaffe, særlig under Hensyn til Baggrunden for denne Indskrænkning, der var af en saadan Beskaffenhed, at vi med Forbavselse maatte se et Forslag af den Karakter blive forelagt Rigsdagen. Der var, som det meget rigtigt er fremført af et æret Medlem, ingen som helst saglig Begrundelse for at gennemføre et saadant Forslag, jeg havde nær sagt tværtimod. Vi, som mener, at Kommunerne selvstyre bør være saa udstrakt som overhovedet muligt, fandt denne Indskrænkning ganske urimelig.

En naturlig Konsekvens af den Stilling, som vi indtog i 1928, maa da være, at vi giver vor Støtte til Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag og til Ophævelse af de indsnævrende Bestemmelser, som man gennemførte i 1928, indsnævrende baade for Kommunalbestyrelsen og for Skatteborgerne. § 7 i Loven af 1924, som ændredes i 1928, gav Kommunalbestyrelsen Ret til for hvert Skattekvartal eller Skattehalvaar, alt efter som Skatten opkræves kvartalsvis eller halvaarsvis, at eftergive indtil Halvdelen og i særlige Tilfælde indtil to Trediedele af Skatten. Betingelsen herfor var, at vedkommende Skatteydere Indtægter, f. Eks. paa Grund af Arbejdsløshed eller andre lignende Forhold, var blevet væsentlig mindre end den Indtægt, hvoraf Skatten var beregnet. Men det er noget, som vi nu oplever i saa stor Udstrækning som ingen Sinde tidligere. Ingen kan være blind for, at den Indtægt, hvoraf der betales Skat i Dag, indenfor Masser af Bedrifter ikke eksisterer i dette Øjeblik, og derfor er det fuldstændig forkert, naar det ærede Medlem, som talte sidst, sagde, at det ikke drejede sig om en Kriselov. Hvis Forholdene ikke havde ændret sig for hele vort Erhvervsliv, som de har gjort, vilde Regeringen neppe have fremsat et Forslag som det foreliggende, da Landstingets Flertal i Dag er det samme som i 1928. Den vilde sikkert have anset det for ganske formaalsløst at fremsætte et saadant Forslag, dersom de nuværende Forhold ikke i den Grad talte, om jeg saa maa sige,